



מיד השיב אותו עשיר לרב ואמר לו, שמצבו כעת הוא אינו טוב כמו שהיה, ויש לו התחייבויות רבות בעניינים עסקיים, ולכן קשה לו מאד לתרום לאברכי הישיבה. הרב עובדיה זצ"ל, שידע כי מצבו של אותו האיש הוא טוב מאוד, ורק תואנה הוא מבקש לברוח מחובה קדושה זו, אמר לו, ראה, כי הרי אמרו רבותינו במדרש, אם אתה משמח ארבעה שלי, אני משמח ארבעה שלך, ואם אין אתה משמח ארבעה שלי אין אני משמח ארבעה שלך. לכן אני מפציר בך שוב, שתשמח את אותם העניים שהשם יתברך מבקש טובתם, ובזכות המצוה תזכה גם אתה לשמוח בחג הפסח. אך הדברים היו ללא הועיל, ואותו עשיר המשיך בשלו וחזר על טענותיו, כי כעת מצבו דחוק והוא אינו יכול לעזור לרב בשום ענין. ראה הרב שדבריו נופלים על אזניים ערלות, ופטר את אותו העשיר לשלום בברכת הצלחה וכל טוב.

והנה, מיד לאחר חג הפסח, צילצל הטלפון בביתו של מרן הרב עובדיה יוסף זצוק"ל, ומהצד השני אותו אדם שקודם החג נמנע מלתרום לעניי הישיבה. שאל אותו הרב מה רצונו, והלה השיבו כי הוא מבקש לפגוש את הרב באופן דחוף ביותר. נעתר לו הרב וקבע לו זמן לפגשו בלשכתו תיכף ומיד. הגיע אותו האיש ללשכת הרב, וחזותו הוכיחה עליו כי הוא נסער מאד ונעצב אל לבו. שאל אותו הרב, מה אירע שאתה מבקשני להיפגש כל כך בדחיפות. מיד פתח העשיר בקול בוכים והחל מספר לרב, הנה כבוד הרב בודאי זוכר שכמה ימים לפני החג קראני אליו וביקשני לתרום לעניים של הישיבה, ואני אמרתי לרב שאין בידי יכולת כעת לסייע. אמר לו הרב, זוכר אני. אמר לו, וזוכר הרב גם שאחר כך אמר לי, אם אתה משמח ארבעה שלי אני משמח ארבעה שלך, ואם לאו אני משמח ארבעה שלך? ענה לו הרב, זוכר אני. אמר לו אותו עשיר, הנה בשעה שאמר לי הרב את הדברים הללו, צחקתי בלבי ואמרתי לעצמי, הלא יש לי הון גדול, וחיי הולכים למישרים, ובני ובנותי מכבדים אותי מאד, וגם אשתי חיה עמי בשלום, אם כן בלי ספק תגדל שמחתי בחג הממשמש ובא, ומה זאת אומר לי הרב אם אין אתה משמח ארבעה שלי אין אני משמח ארבעה שלך. וכך הלכתי לביתי שמח ומאושר על כל הטוב שיש לי, ועל כך שהצלחתי להתחמק ממה שניסה הרב להטיל עלי.

והנה בליל הסדר, באתי לביתי מבית הכנסת, ושני בני הגדולים היו יושבים בסלון הבית, ובראותם שהגעתי הביתה אמרתי להם איזה דבר. מיד קמו שניהם כנגדי ותפסו אותי משני הצדדים, ואמרו לי, די! נמאס לנו ממך ומכל השטויות שלך, וזרקו אותי כמו שאני מן הבית ונעלו הבית אחריהם. ואני הייתי יושב כל אותו ליל הסדר בחצר הבית ועיני זולגות דמעות על שעוללו לי שני בני שאת כל הטוב שהיה לי נתתי להם. והייתי מתבונן מה זאת עשה ה' לי, ותיכף נזכרתי בדברי הרב שאמר לי, "אם אין אתה משמח ארבעה שלי אין אני משמח ארבעה שלך", והבנתי לבושתי על מה אירע לי ככה. ולכן אני בא לכבוד הרב להודיע כי אני חוזר בתשובה ומבקש מחילה על חטאי ועוונתי, אנא כבוד הרב, תסלח לי גם אתה על מה שדיברתי איתך בדברי שקר, ותברכני שישמחני ה' וילכו בני בדרך טובה.

## להתענג בתענוגים

שיעורי הרב איתי בן אהרן שליט"א

0504133783

לשמיעת שיעורים על פרשת ראה

שלוחה 154

## חודש אלול:

א. כתב בספר סדר היום (סדר חודש אלול): ראש חודש אלול צריך כל אדם לעורר את לבו לחפש ולפשפש מעשיו ולשוב אל ה' אלקינו כי הוא זמן רצון לקבל תשובה בין של יחיד בין של צבור, וכו'. וכיון עצמו מכל קודם לכן שלושים יום, כמו שאמרו בענין כל המועדות שואלין ודורשיין קודם שלושים יום, שכבר חל עליו חובת המועד ככל חוקותיו וככל משפטיו. כל שכן במועד הזה, שהוא כולל עניינים רבים, בין ענייני האדם היחיד צריך לשוב ובין בענייני העיר אשר דר בה. בין דין כל עיר ועיר ממלכה וממלכה. בין דין כל העולם כולו בכללו. ועל כל ענין וענין יש להם גזר דין מתוחה אם לטוב אם למוטב. גם על השנה מה יהיה בסופה. ועל כל אלו העניינים, צריך כל אדם לעורר את לבו שלושים יום קודם ראש השנה, והוא מראש חדש אלול לבער אחר החמץ שיש בתוך קרבו בחורין ובסדקין ולא יניח ממנו לא מעט ולא הרבה שכבר חל עליו חובת יעור, ובהיותו כי הענין רב מכל ימות השנה ואין המלאכה לא ליום ולא ליומיים צריך להתחיל לבער שלושים יום קודם לקיים מעט מעט אגרשנו וכולי האי ואולי נוכל לטהר עצמנו באלו השלושים יום.

ומפני זה נהגו להרבות סליחות ותחנונים כנייל, ולא די בזה כי צריך כל אדם לטהר עצמו כאשר הוא מכיר את מעשיו, מי בתעניות מי במלקיות, מי בעשות צדקה ומשפט, מי בעסוק בתורה יומם ולילה כי היא משולח לאש ומטהרת כאש, מי בתפילות ותחנונים ודמעותיו על לחיו הכל לפי מה שהוא אדם. וכל זה בשלשים יום הקודמים. אבל בהגיע ערב ראש השנה, אין זה צריך בשש, וצריך כל אדם בין גדול ובין קטן להתענות בו ולהרבות צדקה ומשפט ולהתפלל ולהתחנן לפני אלהיו יתברך ויתעלה יקבל תפלתו בחמלתו ותשובתו בחיבתו שיש לו עם בריותיו. וצריך לבער החמץ שיש בו ולשרפו שלא ישאר ממנו למחר וכשיעמוד בדין ימצא מנוקה ומשופה ואין פוצה פה ומצפצף עליו ובכן יצא לאור משפטו, ואשריו ואשרי יולדתו של הזוכה בכל שנה ושנה לטהר עצמו בענין זה, ולא ישאר חובות ודקדוקים משנה לשנה באופן שכשיפטר מן העולם הזה לא ימצא אחריו נושה ובידיו לא דבק מאום ותעלה נשמתו למקום מנוחתה בלי שום מעכב ומסרב בידה, וכו'. יעו"ש כל דבריו.

ב. סיפר כ"ק האדמו"ר רבי איציקל מפשעווארסק: פעם באחד מימי חודש אלול, נכנס רבי אלימלך לבית מדרשו, ניש א' אחד האברכים ואמר לו שתי מילים בלבד: "חודש אלול". מיד החל האברך לרטוט בכל גופו מחמת אימה, ארכובותיו ושנינו דא לדא נקשן, עד אשר נפל מתעלף ארצה.

ג. אמר מרן האדמו"ר מבוהוש שליט"א בשם הרה"ק רבי משה יהודה ליב מפאשקאן זי"ע, אלול ראשי תיבות: אנו ליה וענינו ליה. שעיקר עבודת חודש זה להגיע למדריגה זו.

ד. השפת אמת מביא בשם החידושי הרי"מ "אלול" אותיות לא – לו, כתיב "לא אנחנו" וקרי "לו אנחנו", ואפשר לפרש שבא ללמד, שבעבודת חודש אלול, מגלים אנו שכל רצונו האמיתי הוא אך ורק ל"לו אנחנו" וכל מעשה רע שעשיתי נגד רצוני – "לא אנחנו" אין זה מרצונו.

ה. "ויצא יצחק לשוח בשדה ללנות ערב" מובא בספרים הקדושים שהכוונה אל חודש אלול "ללנות ערב" – סוף השנה, שאז הזמן לשוח ולהתפלל ולבקש לזכות לעשיית תשובה שלימה.

ו. כתב בשפת אמת (פרשת וילך, תרגו"ז) וז"ל: איתא בספרים על חודש אלול "אני לדודי ודודי לי", כו'. כי עיקר התשובה צריך להיות על זה, לזכור כי נשתלחנו בעולם הזה לעשות רצונו ית"ש בלבד. ומה שטרודין בהבלי עולם ושוכחין העיקר, על זה צריך להיות עיקר התשובה לחזור לקבל עול העבדות להיות מוכן רק לעשות רצונו ית". ועמך לא חפצתי בארץ. ואם מקבלין זה העול בשלימות "אני לדודי". ממילא "ודודי לי". עי"כ.

ז. אלול ראשי תיבות: עז והדר לבושה ותשחק ליום אחרון. (האדמו"ר מבעלזא שליט"א).

ח. משל: משרתת חרוצה מכינה את הכל מראש, בלילה בטרם לכתה לישון היא שמה את העצים הלחים ליבוש על התנור, מנפה קמח למחר ומכינה את כל הנצרך מראש. בבוקר האש בוערת היטב בתנור כי העצים יבשים, היא לשה את הקמח ומניחה אותו לטפוח, ובינתיים יש לה פנאי לערוך את השולחן ובבוא הזמן היא מגישה לחם אפוי כראוי ובעל הבית שמח על פעולותיה.

לעומתה, משרתת עצלה אינה מכינה מאומה בלילה מבעוד יום, היא מתחילה בבוקר להצית את התנור, האש אינה דולקת כראוי כי העצים לחים, היא אינה מספיקה גם לנפות את הקמח כראוי, וגם אין לה זמן להמתין שהעיסה תתפח. כתוצאה מכך הבית מתמלא עשן, המאכלים אינם טעימים, השולחן אינו ערוך ובעל הבית רוגז עליה. אותה משרתת אינה מבינה הרי היא עמלה וטורחת בבוקר בכל כוחה ועל מה יצא הקצף עליה? היא איננה מבינה שכל מעשיה אינם מצליחים מחמת שהיא לא התכוננה מראש, לא העמל חסר לה, אלא היכולת להקדים ולתכנן את הדברים מראש באופן הראוי והנכון.

הנמשל, מסביר הדברי חיים זי"ע, בהגיע ימי הדין של ראש השנה, מתעורר כמעט כל יהודי לשוב אל בוראו מפני פחד ואימת הדין, אולם באותה שעה כבר מאוחר, שהרי הדין כבר נפתח. היה עליו להתכונן מבעוד זמן, בהיכנס חודש אלול שהוא חודש התשובה, בזמן זה הוא יכול להכין כראוי את כלי נפשו ולהגיע ליום הדין מוכן כראוי. ה' יתברך היה מרוצה מאוד מהכנה זו וכותב את גזר דינו לטובתו. לעומתו, המתאחר ובא בזמן שבו כבר נפתח המשפט, תשובתו קשה היא מאוד.

בברכת שבת שלום וחודש טוב

בברכת שבת שלום וחודש טוב